

Kärlek och brott.

KRIMINALROMAN.

(Forts. från förra numret).

— Herr aktör, sade hon, jag skall fatta mig kort, ty medan jag talar, skall mördaren göra allt för att utplåna spårerna af sitt dåd. Följ straxt efter de få bevis, jag kan bjuda eder eller skall det bli för sent. Framför allt vill jag säga eder, att jag var vakn, då det första larvet hördes i natt. Andä till klockan elfva låg jag vakn, emedan jag icke kunde sova, innan herr King, som kommit hem, hade lagt sig till hvila. Jag ser att ni icke förstår mig och jag blifver mot min vilja tvungen att göra en antydning, som ni kanske skall förstå. Innan herr King kom i huset, kunde man vara säker på att husets fred icke blef bruten, och jag sof då alltid för olöst dör, då det kunde hända att frun önskade kalla på mig. Men efter det King kom i huset, visade det sig snart, att det icke lät sig göra. Han respekterade icke husets fred — han — han är icke en människa, som man kan i närheten vara trygg för. Från det ögonblicket jag märkte detta, läste jag icke allenast min dörr om aftonen, jag höll mig äfven vakn tills jag var viss om, att han var inne på sitt rum. Annat kunde jag ej göra mot en människa, som stod i så hög gunst hos frun och den stackars herrn. Af denna orsak låg jag äfven vakn i natt klockan elfva och hörde tydligt Kings tunga steg i trappan, då han kom hem. En half timma efteråt hörde jag smygande steg utanför — jag kände dessa steg, de voro de samma jag hade lärt mig att stänga dörren för. Nu var den låst och jag hade intet att frukta för mig själf. Han visste äfven att jag var på min post och likväl kom han tätt till min dörr och stannade liksom för att lyssna om jag sof. Jag ville veta hvad han hade för sig och andades därför djupt och tågt som en sofvande, och i samma ögonblick smög sig King ned för trappan. Hvad han han likväl för sig, tänkte jag och höll mig beredd att låta ut, om jag hörde något, ty jag har alltid anat önd, hvar King haft ett finger med i spelet. Men allt var stilla, ganska stilla en stund, så hörde jag min herres stämma, han talade i en sakta och lugn ton med någon, som måtte varit King.

Trappan till nedre våningen knakade, så blef allt stilla och jag begynte märka sömnens inflytande, då jag plötsligt uppskrämdes af ett skri nerifrån källaren. Nu lopp jag ned — och det öfriga vet ni både från Tomson och minuterhandlaren.

Kern betraktade henne eftertänksamt.

— Ni tror att King är mördaren?

— Ja, herr aktör.

Svaret kom öfverbevisande rasht och hurtigt, men hon darrade likväl frän hufvud till fot, ty hon visste hvad det var för en anklagelse hon utslungade.

— Ni talte om att ni hade bevis, sade domaren.

Margareta såg något missmodig ut.

— Jag trodde det jag har sagt hade samma betydelse, sade hon.

— I förbindelse med bevis ville det vara af stor vikt, sade han, tänk eder noga före, Margareta. Huruledes tror ni då att allt tillgätt från det ögonblick King gick ned för trappan till det ögonblick, då ni från källaren hörde eder herres första skri?

— Det förefaller mig tämligen enkelt, sade Margareta. King visste att herr Wolf i går hade fått in en laddning kostbara skinn, och han kände herrn godt nog för att veta att han var ängslig för dessa. På denne herrns mistrogna ängslighet har den förfärliga människan byggt sin plan. Ni vet, herr aktör, att jag, den gång mördaren tryckte sig mot källardörren för att få vara ensam med sitt offer, löpte ut på gården, hvarifrån jag såg ett svagt ljus skina genom källarfönstret. Detta ljus kunde mördaren icke hafva tändt, medan han kämpade med herr Wolf, han måste alltså hafva tändt det förut. Han har troligtvis först smugit sig uppför ned i källaren och tändt ljuset där.

— Har King ljus på sitt rum, frågade Kern.

— Nej, svarade Margareta, men Hark.

— Hvar?

— Bakom en liten spegel öfver sin säng, som King måste förbi, då han skall ut eller in i sitt rum.

— Godt — vidare.

— Så snart alltså King har tändt ljuset i källaren, tänker jag mig — han har smugit sig upp till herr Wolfs rum och väckt honom under det falska föregifvandet att det var tjuvvar i källaren. Herr Wolf har bedt honom gå ganska stilla, för att icke skrämma tjuvarne. Han har kanske för att lugna honom visat det vapen, som senare skulle blifva hans död.

— Sålunda måtte Wolf gått förut, afbröt henne Kern, för att King vid sitt angrepp kunde vara säker på, att hans mästare icke försökt sätta sig till motvärn.

— Herrn har troligtvis äfven gått förut, King har blott behöft säga: "Ni är väl icke rädd, mästare?" så gick han ganska säkert förut. Då de så nådde källartappan, har King gripit herrn om armarna, eller halsen och så hafva de kämpande rullat ned i källarn tillsammans.

Kern såg beundrande på henne.

— Det har gått en undersöknings-domare förlorad i eder, Margareta, sade han, men svara mig på ett spörsmål: hur kommer det sig att

Hark får ljus utleveradt till sig, då King icke en gång får det?

— Detta måtte Hark hafva fått af sin möder. Det är en gång öfverenskommet, att folket icke får ljus utleveradt från hushållet.

— Hvaraf har Hark ljus?

— Af stearin.

— Stearin, sade Kern öfvervägande, kom, Margareta, vi må se efter.

Kern ilade tillbaka till det rum, hvarest doktorn ännu var sysselsatt med den döde.

Doktorn såg öfverraskad upp, då Kern kom in.

— Är ni allaredan färdig med protokollen? sporde han.

— Nej, jag har funnit ett annat spår, som bör förföljas straxt, innan det utplånas.

— Ett annat spår?

— Ja, var af den godhet och följd med oss, herr doktor.

Han gaf Margareta en vink att gå förut med ljuset från mot källaren. Han och källaren följde efter.

På vägen kallade Kern på en af betjänarna.

— Ställ er på post vid trappan till första våningen. Vill någon ned, så anhöll honom strax.

— Godt, herr aktör.

Kern läste upp den tillslutna källardörren.

Då de kommit ned i källaren, söktes där ifrigt med Margaretas lampor efter ett eller annat spår i sanden, men Kern var åter nära på att uppgifva det, då han plötsligt stannade omkring utanför ingången till den stora källaren och ställde lampan ned på sanden, han kastade sig på knä på sanden och pekade ifrigt på några hvita droppar, som funnos i denna.

— Hvad är det, herr doktor? sporde han.

Doktorn böjde sig ned.

— Stearin, icke annat! sade han likgiltigt.

— Icke annat? sade Kern med ett bittert småleende, och dock bildar kanske dessa hvita droppar inledningen till en dödsdom.

Läkaren sprang upp och Kern upprepade Margaretas berättelse.

Doktorn tänkte ett ögonblick efter.

— Flickan har rätt, sade han därpå i en bestämd ton. Detta är det enda sätt, hvarpå det gåtfulla vid mästern Wolfs sår kan förklaras.

Alla sårn på den aflidne herr Wolf, medan Bahring var af ungefär samma höjd som han. Och alla sårn, utan undantag, äfven de första, som mördaren tillfogat sitt offer i nacken, skuldrorna och halsen, gå ofvan ifrån nedåt.

Och hvad de senare sårn angår, så har den stackars mästaren naturligtvis stått ett par steg längre ned. Han har vänt sig om mot mördaren och vapenlös sökt att värja sig så godt han kunde. Därpå hafva alla stötarne trängt lodrätt ned och hafva hastigt utsläckt den smula lif, stackarn hade kvar.

— Ni har liksom Margareta både fantasi och skarpa ögon, sade Kern. Hittills har jag endast gissat. Jag har ju endast dragit linier mellan de punkter, som Margareta har ni stuccit upp. Men följd nu med mig, jag har kanske äfven en öfverraskning för eder, som ni icke drömmar om.

De gingo åter upp i den mördades sofrum.

— Betrakta en gång den dödes två fingrar, sade läkaren, ja, ni må icke ryssa, ni kan icke hjälpa honom och nu känner han icke smärten mer. Kan ni se att naglarna äro halft afripta i den sista kampen, då mördaren sökt befria sig från sitt offers krampaktiga tag. Kan ni se detta groftrådiga blåhvita bomullsstoff i den aflidnes naglar? Hvem här i huset bär ett klädstycke af detta slag?

Margareta hade trätt närmare och noggrant undersökt de blå trådarna.

— Det är tråd af Kings underbenkläder, sade hon bestämt, han har alltid låtit tvätta dem hemma. Jag kan godt minnes detta underliga stoff. Ni kan själf öfvertyga eder, om ni önskar se efter.

Kern stod ett ögonblick allvarlig och tyst — man kunde se, att han öfvervägde ett spörsmål, som gälde lif eller död.

— Jag hyser ingen betänklighet mer, sade han därpå, låt oss gå ofvanpå!

Betjanten, som stod på vakt vid foten af trappan, hade icke märkt något misstänkligt.

Kern lät Margareta kalla den andre betjanten, som höll vakt vid gatdörren. Innan hon gick ned, ställde hon lampan ifrån sig vid trappan. Kern såg efter henne och hans blick föll därpå drömmande på lampan. I detta ögonblick var det icke mord han tänkte på.

Plötsligt gjorde han en rörelse och böjde sig rakt ned öfver det ställe af trappan, som låg inom ljusets område.

— Hvad är detta? sporde han doktorn.

Ett smält, men tydligt igenkännligt spår af röda droppar drog sig från den nedersta trappans öfversta steg genom första våningens förstuga till det ställe, hvarest betjanten höll vakt vid den öfversta trappan, och då man såg närmare efter, äfven upp mot denna. Margareta kom nu saktat upp för trappan med den andre betjanten och Kern lyste själf, beledsagad af doktorn, steg för steg af trappan efter spåret, ända tills detta slutade på det ställe af källartappan, hvarest Wolf var funnen liggande i sitt blod. De ledde därifrån till gårdsdörren, som hade blifvit låst, vände sig därifrån till damernas sofkammardörr, hvarest nyckeln äfven varit blodfäddad och gick därifrån vidare till gatdörren, genom hvilken den förmenta mördaren skulle undkommit, men de försvunno med detsamma och fortsattes icke å gatans stenbro eller genom gårdsdörren ut på gården. Däremot förde samma smala blodstrimma vidare upp å trappan.

— Hvad är det för spår? sporde Kern till utseendet lugn.

— Efter all sannolikhet blodspår, svarade doktorn.

— Blodspår, som visa oss, att mördaren icke lämnat huset, men blifvit kvar i detta, sade Kern skarpt. Låt oss söka honom där.

Ett smält svagt spår förde dem till den de sökte.

Det fortsattes oafbrutet till tröskeln af Kings sofrum.

Då Kern och läkaren trädde in i lärlingarnes sofrum, foro dessa förskräckta upp af en nyligen genomgången sömn.

Men innan de blefvo riktigt vakna, hade Kern gripit in under den af Margareta omtalade spegeln och framdragit ett omkring sex tum långt stycke stearinljus.

Utan att säga ett ord viste han doktorn det. Talrika, gula sandkorn klubbade fast på den å sidorna nedtryppande stearin, samt å nedre delen, som troligtvis varit nedstucken i sanden. Där sågos äfven några stora mörka aftryck, som godt kunde likna blodiga människofingrar längs sidorna af det.

Åtföljda af betjanten trädde de båda männen nu in i Kings rum.

King syntes sova. Han hade ju äfven flera gånger förklarat att han var mycket trött denna natt.

Kern betraktade honom med en utsägligt föraktlig blick.

— Huru denna skurk dock förstår att föreställa sig, tänkte han.

Högt sade han:

— Ja, låt oss få Kings kläder och rum noggrant undersökta.

Nu begynte King att röra sig. Han gäspade flera gånger, sträckte sig och slog ändtilligen, efter ett halft obegripligt mummel, som fullständigt liknade en nyligen väckt människa, sina ögon upp.

— Hvad söka herrarne efter här uppe? sporde han förvånad.

Kern svarade på ett kort och afmätt sätt:

— Eder själf! Herr Jospa King, i lagens namn är ni min fånge.

King såg halft förvånad, halft förvånad ut.

— Ha, ha, herr aktör, missstager jag mig icke? Menar ni verkligen mig? sade han.

— Ja, var så god och följd mig.

— Hvarför? sade King med all en ärlig mans förvånning.

— Emedan ni är misstänkt för att hafva utöfvat mordet på mästern Wolf, sade Kern, seende skarpt på honom.

— Så sannt Gud hjälpe mig.

— Svar icke, sade Kern otålmodigt, stå raskt upp, klockan är öfver två.

— Detta misstagg vill komma att kosta eder dyrt, herr aktör.

— Låt det blifva min sak, herr King. Vill ni skynda er, eller önskar ni att jag skall föra eder bort som ni är?

— Men herrarne vilja väl dock tillåta att jag påkläder mig utan vittnen?

— Nej, just icke det. Herr doktor, vill ni undersöka denne herre där, innan han kläder på sig.

King bleknade.

— Herr doktor, jag tager eder till vittne på denna nya förmärelse.

— Denna rättsliga befallning, herr King — mycket gärna. Får jag bedja eder att ej göra flera omständigheter.

King bet läpparne tillsammans och lät den förhatliga undersökningen äga rum.

Hans hufvud, armar, händer och bröst visade intet påfallande; underkroppen hade han ännu i sängen.

— Stå upp! befalde doktorn.

King åtylde motvilligt.

Kern och doktorn betraktade honom nyfikt. De hade väntat att finna ett eller annat sår, som kunde förklara blodspåret, men där fanns intet sådant; midt på benet visade sig dock några mörka, blodunderlupna ställen, som bragte de bägge männen att växla en talande blick.

King stod upprätt emellan dem och följde med en lugn nästan härlig blick doktorns undersökning.

— Hvarifrån har ni fått dessa bruna fläckar, sporde denna honom.

— Då jag slog lådorna med skinn upp.

— När?

— I går och i förgår.

— Därtill äro fläckarne för färska.

— Hos mig förgå sådana slags spår endast långsamt.

— Så? Det kunde kanske dock också finnas en annan förklaring angående dessa röda fläckars tilkomst, herr King.

— Hvad menar ni, herr aktör?

— Den döende Wolf kunde ju i dödskampen hafva slagit sina fingrar därom, herr King — hvad menar ni om denna förklaring?

— Att den är osann, svarade King upprörd.

— Vi få se, sade Kern lugnt.

Andra spår än dessa funnos icke å Kings kropp.

— Kläd nu på eder, sade Kern.

— Ni vidhåller att önska denna arrestering? sporde King.

— Ja, obetingadt. Jag beder eder endast att skynda på.

King fattade sina ljusa sommarbenkläder, som lågo på en stol vid sängen.

— Glöm icke edra underbenkläder, sade Kern, det är natt och fängelset är litet fuktigt.

— Jag går icke med underbenkläder, sade King kort.

— Icke det? Detta sade Margareta dock.

En mörk, ohygglig skugga för öfver Kings ansikte.

— Margareta? upprepade han, det är alltså denna flickas sladder, jag har att tacka för alla dessa obehagligheter?

Kern lätsade som om han icke hört Kings utrop.

— Men ni har väl några underbenkläder, äfven om ni icke går med dem? sporde han.

— Naturligtvis! Är det ett af edra skäl att misstänka mig?

— Det skall ni nog få veta. Edra underbenkläder äro väl af blott bomullstyg?

King tvekade ett ögonblick med svaret.

Hvad kunde där ligga bakom i denna fråga?

— Ja, sade han därpå — vill ni se dem?

— Tack, det var just detta jag ville bedja eder om.

King öppnade en byrålåda.

Där funnos många par blå underbenkläder, noggrant sammanlagda, såsom de voro komna från tvätten.

Aktorn lyfte litet på bundten, och drog därpå ett par ut ur midten.

— Dessa äro väl af ett misstagg komma mellan de nyss tvättade kläderna, sade han, de se begagnade ut.

— Ja, det har troligen skett genom ett misstagg, sade King lugnt.

— De behöfva äfven repareras. Betrakta en gång dessa skrapningar i det blå tyget. Hvarifrån männe dessa kommit, herr King?

— Jag vet icke, sade denne likgiltigt, det förstöres så mycket i tvätt.

— Vill ni vara så god och påtaga eder dessa benkläder, herr King! sporde aktorn.

King lydde.

— Ja, herr doktor, är det icke märkvärdigt, att dessa skrapningar i benkläderna finnas just på de ställen, hvarest herr King har de röda fläckarna på benet.

Doktorn nickade.

— Om ni nu hade gått i underbenkläder, herr King, så kunde dessa fläckar och rispor hafva kommit på samma gång. Nu få vi söka en annan förklaring öfver dem.

— Och hvilken, om jag förs fråga? sade King lugnt.

— Vi ha under den mördades naglar funnit trådar af samma sällsamma sort som detta.

— Det vill jag nog först se.

— Därtill skall ni nog få tillfälle, herr King.

— Dessutom bära ju alla människor sådana underbenkläder.

— Då är det första gången jag ser denna sort, anmärkte aktorn.

— Jag skall nu en gång vara skyldig, märker jag — men den goda Gud.

— Nämn icke ni i den goda Gud, King.

King hade nödgats taga de misstänkta underbenkläderna af igen och stod nu påklädd framför aktorn. Lärlingarne stodo ängsliga i dörran och iakttago förstulett scenen i Kings kammare. Aktorn sade sakta något till betjanten, som stod bakom lärlingarne. Denna aflägsnade sig strax och Kern gick åter fram till King.

— Det finnes blodfläckar på de benkläder, ni har på eder — hvarifrån komma de?

— Jag hjälpte ju till, på eder egen order, med att bära liket upp.

— I dessa benkläder — Hark, Barth, — är det riktigt?

— Ja — han hade dessa benkläder på.

— Visa mig eder näsduk, King.

King stack handen i rockfickan och sökte där.

— Jag har ingen hos mig, sade han.

— Men vanligtvis har ni likväl en.

— Naturligtvis, sade King irriterad.

— Hade ni den rocken på klubben i går afton?

— Ja.

— Och ni hade ingen näsduk med?

— Det ser så ut. Jag har icke saknat den.

— Vi få se, känner ni detta ljus?

Han visade honom det i ett stycke papper insvepta stearinljuset.

— Detta ljus? Nej — jo det kan likna Harks ljus.

— Ja, det är mitt ljus, sade Hark bestämt, det är litet kortare än då jag brukade det sist, och så är det smutsigt.

— Ja, det är smutsigt. Det är blod och sand på det. Kan ni icke tänka eder, huruledes det kan hafva skett, King?

— Nej, alldeles icke.

— Visa mig eder gatdörrs nyckel, King.

King stack handen i fickan och framtog den.

— Också på denna nyckel finnes blod, sade aktorn bestämt.

— Det kan godt hända, sade King, jag hade nyckeln och denna fickknif, vill ni se den, den är äfven blodig, i fickan, då jag bar liket upp.

Jag har kanske tagit ned i fickan med blodig hand, innan jag tvättade mig.

— Ni har alltså tvättat eder?

Kern trädde fram till Kings tvättbord. Vattnet och handduken voro mycket blodiga.

— Har ni hört att han har tvättat sig? sade aktorn till lärlingarne.

— Ja, strax efter det han kom upp, bekräftade dessa.

— Handduken är mycket blodig, King. Hvar har ni gjort af tvättvattnet?

— Jag kastade det ut genom takfönstret.

— Hvarför?

— Jag kände vämjelse vid åsynen af det blodiga vattnet.

— Ja, det kan jag tänka mig, sade aktorn kort.

Fickkniven hade nu vandrat öfver i läkarens händer, men denne förklarade strax, att det icke var med detta vapen, som Wolf blifvit dräpt med. Mordvapnet måtte hafva varit mycket längre, bredare och tveeggadt slipadt.

Kern framtog den allaredan omtalade skedd.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—